

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobců: **a) Corinthia Panorama, s. r. o.**, se sídlem Milevská 7, Praha 4, zastoupena JUDr. Václavem Rovenským, advokátem se sídlem Jungmannova 24, Praha 1, **b) Ateliér pro životní prostředí, o. s.**, se sídlem Ve Svahu 1, Praha 4, zastoupen JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem se sídlem Za Zelenou liškou 967/B, Praha 4, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2008, čj. S-MHMP 484222/2008/OST/Fr, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) EPOQUE LANCASTER a. s., 2) EPOQUE HOTEL a. s.,** obě se sídlem Hvězdova 2b, Praha 4, obě zastoupeny JUDr. Martinem Dančišinem, advokátem se sídlem Husova 5, Praha 1, **3) Občanské sdružení Pankrácká společnost**, se sídlem Jankovská 6, Praha 4, **4) Sdružení Občanská iniciativa Pankráce**, občanské sdružení, se sídlem Bartákova 38, Praha 4, v řízení o kasačních stížnostech osob zúčastněných na řízení ad 1) a 2) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2011, čj. 10 Ca 62/2009 – 122,

takto:

I. Kasační stížnosti **se zamítají.**

II. Osoby zúčastněné na řízení ad 1) a 2) **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasačních stížnostech.

IV. Osoba zúčastněná na řízení ad 1) **je povinna** zaplatit žalobkyni ad a) na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku ve výši 2856 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce.

V. Osoba zúčastněná na řízení ad 1) **j e p o v i n n a** zaplatit žalobci ad b) na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku ve výši 2400 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

VI. Osoba zúčastněná na řízení ad 2) **j e p o v i n n a** zaplatit žalobkyni ad a) na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku ve výši 2856 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce.

VII. Osoba zúčastněná na řízení ad 2) **j e p o v i n n a** zaplatit žalobci ad b) na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku ve výši 2400 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

VIII. Osobám zúčastněným na řízení ad 3) a 4) **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasačních stížnostech.

O d ů v o d n ě n í :

I.
Vymezení věci

[1] Společnost LANCASTER a. s., IČ 261 70 566, podala dne 2. 5. 2006 žádost o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby EPOQUE PANKRÁC – HOTEL v katastrálním území Nusle, v hlavním městě Praze. Po podání této žádosti části obchodního jmění společnosti LANCASTER určené smlouvou o rozdělení a převzetí obchodního jmění přešly v důsledku rozdělení společnosti na společnosti EPOQUE HOTEL a.s., IČ: 27455858, a EPOQUE-LANCASTER a.s., IČ: 27415171. Část jmění, která se týkala projektu EPOQUE PANKRÁC – HOTEL přešla na nástupnickou společnost EPOQUE HOTEL. Stavba měla být umístěna i na pozemcích společnosti LANCASTER a. s., které při jejím rozdělení přešly do vlastnictví společnosti EPOQUE LANCASTER.

[2] Úřad městské části Praha 4 (stavební úřad) vydal dne 5. 6. 2008 rozhodnutí o umístění stavby a o povolení výjimky z obecně technických požadavků na výstavbu v hlavním městě Praze, a to pod čj. P4/90907/08/OST/CEKO/2642. Proti rozhodnutí stavebního úřadu podali odvolání oba žalobci, osoby zúčastněné na řízení ad 3) a 4), tedy Občanské sdružení Pankrácká společnost a Sdružení Občanská iniciativa Pankráce, a někteří další účastníci územního řízení. Žalovaný svým rozhodnutím, které je označeno v záhlaví, změnil text podmínky č. 10 územního rozhodnutí, ve zbytku však všechna odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[3] Corinthia Panorama, s. r. o. jako žalobkyně a) a Ateliér pro životní prostředí, o. s. jako žalobce b) podali proti rozhodnutí žalovaného samostatné žaloby k městskému soudu. Ten je spojil ke společnému projednání. Následně dospěl k závěru, že obě žaloby jsou důvodné, a proto v záhlaví označeným rozsudkem zrušil rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Důvodem zrušení správních rozhodnutí byla žalobní námitka společnosti Corinthia Panorama, podle níž se

správní orgány nevypořádaly v úplnosti s námitkou týkající se výjimek z odstupových vzdáleností, resp. od toho závislého požadavku na denní osvětlení a proslunění, včetně námitky poukazující na narušení pracovních podmínek zaměstnanců Corinthia Panorama v kancelářských prostorech. Jako důvodnou městský soud uznal rovněž žalobní námitku Ateliéru pro životní prostředí, podle níž by realizací stavby byla překročena únosná zátěž území, zejména z hlediska hlukové a emisní zátěže. Ve zbytku shledal obě žaloby jako nedůvodné.

II.
Stručné shrnutí kasačních stížností a vyjádření

[4] Společnosti EPOQUE HOTEL a EPOQUE-LANCASTER jako osoby zúčastněné na řízení (dále společně též jen „stěžovatelky“) podaly proti rozsudku městského soudu dvě kasační stížnosti. Jejich obsah je v podstatě totožný. Obě stěžovatelky tvrdí, že městský soud svým rozhodnutím diskriminoval společnost EPOQUE HOTEL. Městský soud rovněž porušil dohodu o vzájemné podpoře a ochraně investic mezi Českou republikou a zemí investora, jediného akcionáře EPOQUE HOTEL. Soud se rovněž neomezil jen na posuzování právních, ale rovněž odborných otázek. Rozhodnutí městského soudu bylo rovněž nepředvídatelné, čímž se dostalo do rozporu se zásadou předvídatelnosti rozhodování orgánů veřejné moci. Městský soud konečně nesprávně posoudil otázku hlukových a imisních limitů.

[5] Oba žalobci, Corinthia Panorama i Ateliér pro životní prostředí, detailně argumentují, proč nejsou kasační stížnosti důvodné. Kasační stížnosti navrhují zamítnout též osoby zúčastněné na řízení ad 3) a 4), tedy Občanské sdružení Pankrácká společnost a Sdružení Občanská iniciativa Pankráce.

III.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Kasační stížnosti nejsou důvodné.

[7] Všechny námitky obsažené v kasačních stížnostech mají charakter tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky městským soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou tvrdící diskriminaci společnosti EPOQUE HOTEL a porušení práv této společnosti a jejího jediného akcionáře z jiného členského státu Evropské unie, plynoucích jim z přímo aplikovatelného práva EU (**III.A.**). V návaznosti na to se vypořádal s námitkou, dle níž městský soud svým rozsudkem porušil dohodu o vzájemné podpoře a ochraně investic (**III.B.**). Následně posoudil, zda žalovaný se dostatečně vypořádal s námitkou ohledně výjimky z odstupových vzdáleností stavby EPOQUE PANKRÁC – HOTEL (**III.C.**). Soud se věnoval rovněž údajně chybně posouzené otázce překročení hlukových a imisních limitů (**III.D.**).

[8] Námitkou, podle níž městský soud „na několika místech rozporuje odborné závěry správních orgánů, což je překročením jeho pravomoci“, se zdejší soud zabývat nemohl. Aby se jednalo o řádně uplatněnou námitku, musela by alespoň jedna stěžovatelka konkretizovat, jakou pasáž nebo pasáže rozhodnutí městského soudu vlastně zpochybňuje. Zdejší soud připomíná závěry vyslovené v rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 - 58 (publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS, všechna zde cit. rozhodnutí NSS jsou dostupná též na www.nssoud.cz). V něm mj. konstatoval, že *„jedině tím, že strana svůj přednes dostatečně konkretizuje, umožní druhé straně k tomuto přednesu učinit vyjádření. Pokud je tvrzení jedné procesní strany jen povšechné a nekonkrétní, neví druhá strana, k čemu se má vlastně vyjádřit; tím se přirozeně snižuje i její možnost náležité procesní obrany*“. Pokud tedy stěžovatelky odkazují na „několik míst“ v odůvodnění bezmála padesátistránkového rozsudku městského soudu, měly jasně určit ty části rozsudku, s nimiž polemizují. V opačném případě osoby zúčastněné na řízení o kasační stížnosti nevědí, s čím vlastně mají polemizovat (srov. vyjádření Corinthia Panorama a obou občanských sdružení). Stejně tak Nejvyššímu správnímu soudu není patrné, co má vlastně v rámci této námitky přezkoumávat.

III.A.
Námitka diskriminace a porušení práva EU

[9] Stěžovatelky tvrdí porušení zásady rovného zacházení se společností EPOQUE HOTEL. Současně vůči této společnosti a jejímu jedinému akcionáři měla být porušena práva plynoucí jim z přímo aplikovatelného primárního unijního práva, a to zejména právo na rovné zacházení v souvislosti s právem na usazení na území ČR podle čl. 49 a 54 Smlouvy o fungování Evropské unie (SFEU). Stěžovatelky upozorňují, že v průběhu jejich soudního řízení bylo stavebním úřadem vydáno územní rozhodnutí o umístění stavby „Administrativní centrum Pankrác, k. ú. Nusle, Praha 4 při ulicích 5. května, Hvězdova, Doudlebská, Pikrtova“; dne 11. 8. 2011 bylo vydáno stejným úřadem oznámení o zahájení stavebního řízení ve věci této stavby. Stavebníkem této stavby je společnost IMMORENT Jilská, s. r. o., jejímž jediným společníkem je rakouská obchodní společnost. V oblasti pankrácké pláně probíhá výstavba dalších administrativních budov. Jediným akcionářem stěžovatelky EPOQUE HOTEL je ECM REAL ESTATE INVESTMENTS A.G. se sídlem v Lucemburském velkovévodství. Městský soud v rozsudku tvrdí, že v současné době jsou překročeny imisní a hlukové limity v oblasti Pankrácké pláně. V jiných případech však, na rozdíl od případu nynějšího, došlo k povolení výstavby jiných projektů. Uvedeným přístupem došlo k diskriminaci těch právnických osob, jejichž jediným akcionářem / společníkem je osoba se sídlem v Lucemburském velkovévodství.

[10] Corinthia Panorama k tomu ve svém vyjádření stručně uvádí, že jiné stavby v okolí nejsou předmětem tohoto soudního řízení. Navíc umístění řady staveb v dané oblasti bylo povoleno právě pro společnosti ze skupiny stěžovatelek (např. výstavba City Element a City Deco), tedy pro společnosti se stejnou mateřskou společností z Lucemburska. Tvrzení o diskriminaci je proto účelové.

[11] Ateliér pro životní prostředí zdůrazňuje, že námitka je naprosto nedůvodná. Soud podle českého práva není tím, kdo by hlídal veškeré záměry v území a napadal je podle

nějakých rovných a jednotných kritérií. Soud rozhoduje o žalobách tehdy, pokud jsou podány některou oprávněnou osobou, při svém rozhodování bere v úvahu argumenty a důvody vyšlé najevo v daném případě. Je do značné míry věcí určité nahodilosti, zda bude podána správní žaloba, zda bude přípustná a zda bude úspěšná. Stěžovatelkami zmíněný případ Administrativního centra Pankrác (ACP) nelze skutkově ani právně srovnávat s nynější věcí. Nicméně pokud by záměr ACP byl předmětem soudního přezkumu, dost možná by byl výsledek obdobný.

[12] Občanské sdružení Pankrácká společnost a Sdružení Občanská iniciativa Pankráce vysvětlují, že stavby EPOQUE považují pro podobu Pankrácké pláně za klíčové. Proto také obě občanská sdružení proti celému projektu od počátku právní cestou brojila. Základní rozdíl mezi stavbami na Pankrácké pláni povolenými a stavbami EPOQUE spočívá v tom, že zdaleka ne na všechny stavby byla podána žaloba. Podání žaloby je ostatně finančně a časově náročné. Sdružení jsou přesvědčena, že pokud by podala žaloby i na jiné projekty, uspěla by. Stěžovatelky nejsou „diskriminovány" soudem, ale občanským sdružením. Pokud by snad stěžovatelky měly zájem financovat žaloby na ostatní stavby na Pankrácké pláni, sdružení žaloby ráda podají.

[13] Nejvyšší správní soud k tomu uvádí následující.

[14] Diskriminace není jakákoliv odlišnost v právu nebo jeho aplikačních následcích. Pokud správní soud zruší územní rozhodnutí týkající se jednoho stavebního projektu, zatímco jiné rozhodnutí není (a nemůže být) zrušeno jen proto, že nebylo u soudu napadeno, nemůže se pojmově vůbec jednat o diskriminaci. Tím méně se může jednat o diskriminaci ze strany soudu, což naprosto mylně tvrdí obě stěžovatelky. Postup soudu je dán v prvé řadě kvalitou a obsahem námitek vznesených v řádně podané žalobě (tzv. žalobní body), jimiž je v zásadě vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud nemůže přezkoumat a poté zrušit správní rozhodnutí z důvodů, které nebyly v žalobě řádně a včas uplatněny (viz rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2008, čj. 7 Afs 216/2006 – 63), s výjimkou některých procesních vad, k nimž je soud povinen přihlédnout i bez námitky. Je třeba plně souhlasit s názorem Ateliéru, že správní soud není někým, kdo by hlídal veškeré záměry v území a z moci úřední je přezkoumával podle nějakých rovných kritérií. Pokud by snad v takovém případě vůbec bylo možno (teoreticky) uvažovat o diskriminaci stěžovatelek, byla by takováto „diskriminace" vskutku představitelná jen ze strany žalobců. Ti by v takovémto hypotetickém případě byli vedeni nikoliv záměrem ochránit svá práva, ale zjevnou snahou jen a pouze uškodit stavebníkovi. Pouze v takovémto výjimečném případě by šlo uvažovat o diskriminaci, která by byla postihnutelná zákazem zneužití práva podat správní žalobu. V nynější věci však tomuto nic nesvědčí a ani samotné stěžovatelky tímto směrem svou argumentaci nevedou. Naopak, oba žalobci i občanská sdružení podávají naprosto racionální důvody, proč se ve svých právních krocích soustředily na projekty EPOQUE. Ty jsou dle obou občanských sdružení a Ateliéru pro životní prostředí nejkontroverznějším projektem Pankrácké pláně. Co se týče žalobce Corinthia Panorama, ta tvrdí, že stavba EPOQUE PANKRÁC – HOTEL může zasáhnout do jejích veřejných subjektivních práv.

[15] Stěžovatelky právě rozebranou argumentaci rozmnožují též o tvrzení namítající rozpor rozsudku městského soudu s právem EU. K tomu lze jen stručně shrnout, že

porušení práva EU nenastane jen proto, že správní soud vyhoví žalobě a zruší správní rozhodnutí. Názor stěžovatelek snad směřuje k naivní představě, že stěžovatelce EPOQUE HOTEL nelze soudně zrušit rozhodnutí o umístění stavby, neboť tato společnost má zahraničního akcionáře. To samozřejmě není pravda. Z žádného ustanovení práva EU nevyplývá, že by soudy členských zemí EU nemohly zrušit správní rozhodnutí, pokud se toto rozhodnutí dostane do rozporu se zákonem. Právě opačný závěr by byl jednoznačně diskriminační, a to ve vztahu ke všem českým subjektům. Ostatně z čl. 49 odst. 2 *in fine* SFEU, na který se odvolávají stěžovatelky, plyne, že svoboda usazování zahrnuje přístup k samostatně výdělečným činnostem „*za podmínek stanovených pro vlastní státní příslušníky právem země usazení*“. Lapidárně řečeno, podmínky českého stavebního práva platí pro všechny bez rozdílu.

[16] Ze všech shora podaných důvodů je patrné, že nelze uvažovat ani o porušení základních práv stěžovatelek. Stejně tak nelze dovozovat porušení svobody usazování podle čl. 49 SFEU. S nyní projednávanou věcí se zcela míjí rovněž judikatura Soudního dvora EU, které se stěžovatelky dovolávají (věci C-55/94 *Gebhard*, C-19/92 *Kraus* a C-140/03 *Komise v. Řecko*).

III.B.

Tvrzené porušení dohody o vzájemné podpoře a ochraně investic

[17] Stěžovatelky dále tvrdí, že investor z Lucemburského velkovévodství se potýká s problémy spočívajícími ve znemožňování výstavby, zatímco investoři z jiných zemí se s obdobnými problémy nepotýkají. Vůči stěžovatelce EPOQUE HOTEL a jejímu jedinému akcionáři z Lucemburského velkovévodství tak došlo k porušení Dohody mezi Československou socialistickou republikou a Hospodářskou unií belgicko-lucemburskou o vzájemné podpoře a ochraně investic, publ. pod č. 574/1992 (dále též „Dohoda“), zejména čl. 2 odst. 3 a 4.

[18] Ateliér pro životní prostředí ve svém vyjádření kritizuje, že stěžovatelky vycházejí z totožnosti jiných staveb a vlastní stavby EPOQUE PANKRÁC – HOTEL. Zaměňují tak své obchodní riziko za diskriminaci českým státem. Stěžovatelky mají od České republiky garanci naprosto stejného zacházení, jako je dáno i vlastním státním příslušníkům. Stěžovatelky neuvedly žádné důkazy, které by svědčily opaku.

[19] Podle Občanského sdružení Pankrácká společnost a Sdružení Občanská iniciativa Pankráce se lze ochrany investic dovolávat jen tehdy, nebyl-li porušen zákon. Procesní chyby v průběhu územního řízení nemají s ochranou investic nic společného.

[20] Nejvyšší správní soud se shoduje se stanoviskem Ateliéru (bod [18]) a občanských sdružení (bod [19]). Žádná mezinárodní smlouva nezaručila investorům, tedy právnickým osobám zřízeným podle belgického nebo lucemburského právního řádu a majícím své sídlo na území belgického království nebo Velkovévodství lucemburského [čl. 1 odst. 1 písm. b) Dohody], vynětí z českého stavebního práva.

[21] Podle čl. 2 odst. 3 Dohody, na který se odvolávají stěžovatelky, *každá smluvní strana zabezpečí na svém území investicím uskutečněným investory druhé smluvní strany zacházení vylučující neoprávněná nebo diskriminační opatření, která by mohla překážet jejich správě, udržování, užívání, využití nebo likvidaci*. Podle čl. 2 odst. 4 *s výjimkou opatření v zájmu veřejného pořádku požívají tyto investice stálé ochrany a právní jistoty, které jsou stejné jako pro investice náležející investorům státu požívajícího nejvyšších výhod*.

[22] Z posledně uvedeného ustanovení plyne, že ochrana lucemburských investic je ze strany českého státu poskytována na úrovni tzv. doložky nejvyšších výhod. Tento princip má vytvořit vyrovnané podmínky pro všechny zahraniční investory, jejichž investice jsou chráněny bilaterálními smlouvami (viz Bělohlávek, A. J. *Ochrana přímých zahraničních investic v Evropské unii*. Praha: C. H. Beck, 2010, s. 62). Doložka nejvyšších výhod je doplněna čl. 2 odst. 3, který zakazuje smluvním státům uplatňovat diskriminující opatření bránící využití investice, o tzv. doložku národního zacházení, která zaručuje, že stát bude zacházet s investicemi pocházejícími z druhého smluvního státu stejným způsobem jako s investicemi domácími (viz Bělohlávek, A. J. *Ochrana přímých zahraničních investic v Evropské unii*. Praha: C. H. Beck, 2010, s. 64). Tyto doložky pak společně tvoří tzv. standard spravedlivého a rovného zacházení s investicemi, o jehož porušení lze hovořit teprve tehdy, jestliže je zacházení s investicemi natolik nespravedlivé a nerovnoprávné, že je z mezinárodního hlediska nepřijatelné (viz Bělohlávek, A. J. *Ochrana přímých zahraničních investic v Evropské unii*. Praha: C. H. Beck, 2010, s. 55).

[23] Z čl. 2 odst. 3 a 4 Dohody jasně plyne, že porušením závazků České republiky by bylo takové zacházení s investicemi lucemburských právních subjektů, které by bylo diskriminační, tedy spočívalo by v nerovném zacházení s investicemi těchto subjektů oproti zacházení s investicemi českých subjektů (doložka národního zacházení) či subjektů z jiných cizích států (doložka nejvyšších výhod). Námitky diskriminací stěžovatelek byly vyvráceny již shora, v bodech [14] a [15].

[24] Z cit. článků dohody dále plyne, že vedle diskriminačních opatření jsou vyloučena dále opatření „neoprávněná“, tedy akty v rozporu s právem. Naopak, dostane-li se aktivita investora do rozporu s českým právem, není a nemůže být rozhodnutí soudu na tuto protiprávnost reagující v rozporu s Dohodou. Jak správně uvádí Ateliér, stěžovatelky zaměňují své obchodní riziko spojené s protiprávností územního řízení s diskriminací českým státem. Výklad stěžovatelek směřuje k tomu, že Dohoda je staví nad vnitrostátní zákon a ochranu jejich investic upřednostňuje před ochranou domácích investorů. Takovýto výklad ovšem nemá oporu v Dohodě, která nezavádí preferenční režim nakládání s investicemi pocházejícími z Lucemburského velkovévodství a nezbavuje lucemburské subjekty povinnosti dodržovat právní předpisy České republiky.

[25] I tato námitka je tedy nedůvodná.

III.C.

Vypořádání se s výjimkou z odstupových vzdáleností stavby ze strany žalovaného

[26] Stěžovatelky napadají závěr městského soudu, podle něhož se žalovaný ani stavební úřad přezkoumatelně nevypořádali s námitkou žalobkyně ad a) stran výjimek

z odstupových vzdáleností. Tím obě stěžovatelky zpochybňují první důvod, pro který městský soud zrušil napadené správní rozhodnutí. Stěžovatelky odkazují na stranu 25 a 26 územního rozhodnutí, kde stavební úřad odůvodnil své rozhodnutí ve vztahu k výjimkám z odstupových vzdáleností. Na straně 26 územního rozhodnutí stavební úřad vysvětlil ve vztahu k proslunění hotelu Panorama, že tato otázka byla vysvětlena v řízení o povolení výjimky, které je pravomocné. Podle stavebního úřadu je hotel Panorama hotelem tranzitního typu; na místnosti hotelu nelze uplatňovat měřítka přísnosti shodná s požadavky na pobyt v bytových domech k bydlení.

[27] Stěžovatelky dále upozorňují na rozhodnutí městského soudu čj. 10 Ca 61/2009 – 125, kde odlišný senát městského soudu posuzoval *de facto* stejnou námitku Corinthia Panorama vůči stejnému žalovanému. Ve svém rozhodnutí však městský soud došel k odlišnému závěru než senát rozhodující ve věci nyní napadeného rozsudku. Přestože po věcné stránce jsou námitky a jejich odůvodnění velmi podobné, ne-li shodné, v rozhodnutí čj. 10 Ca 61/2009 – 125 městský soud shledal žalobní námitku Corinthia Panorama nedůvodnou. K tomu na s. 24 uvádí: „*Soud uzavírá, že odůvodnění výše uvedených námitek obsažené v napadených rozhodnutích byť není zcela precizní, obsahuje správní úvahu, jenž umožnila soudní přezkum těchto námitek. Neopomenutelnou skutečností, již vzal soud v úvahu, je skutečnost, že odůvodnění této námitky má reálný podklad ve spisovém materiálu vztahujícím se k dané věci.*“ V tomto „naprosto odlišném posouzení velmi podobného (respektive stejného) případu“ spatřují stěžovatelky porušení zásady právní jistoty. K tomu odkazují na nálezy sp. zn. II. ÚS 2070/07 a sp. zn. II. ÚS 862/10.

[28] Žalobkyně ad a), obchodní společnost Corinthia Panorama, k tomu uvádí, že nyní posuzovaný rozsudek byl vydán dříve než rozsudek čj. 10 Ca 61/2009 – 125. Pokud tedy ve druhém řízení byla věc posouzena jinak, byla zásada právní jistoty porušena v řízení druhém, nikoliv v řízení prvním. Corinthia Panorama odmítá, že by městský soud dospěl k závěru, že hotel Panorama je hotelem tranzitního typu. Hotel Panorama, i svým umístěním nikoliv v blízkosti letiště, ale v širším centru města, je naopak určen i dlouhodobému pobytu hostů. Kritéria na místnosti daného hotelu by měla být obdobná těm, která jsou uplatňována na místnosti v domech pro bydlení. Corinthia Panorama již dříve ve správních řízeních uváděla, že umístění stavby EPOQUE PANKRÁC – HOTEL nevyhovuje odstupovým vzdálenostem od okolních budov (s odkazem na vyhlášku č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu). Vyhláška obsahuje pravidla regulující nevhodné světelně technické vlastnosti, osvětlení bytů v navrhované stavbě i ve stavbách navrhovanou stavbou ovlivněných, a pravidla proslunění bytů. Dodržení vzájemného odstupu dle vyhlášky tak samo o sobě neznamená, že byly splněny všechny požadavky na stavbu. Vždy samostatně musí být zkoumáno splnění podmínek osvětlení a proslunění. Žalovaný se ve svém rozhodnutí dostatečně nevypořádal s problematikou výjimek z odstupových vzdáleností stavby EPOQUE PANKRÁC – HOTEL ve vztahu k hotelu Panorama.

[29] Ateliér pro životní prostředí ve svém vyjádření uvádí, že stěžovatelky v tomto bodě zaměňují problematiku bytového domu, který však přímo nesousedí s hotelem Panorama, s problematikou odstupů a zastínění způsobených stavbou EPOQUE PANKRÁC – HOTEL.

[30] Nejvyšší správní soud k tomu uvádí následující.

[31] Argument právní jistotou, který vznáší obě stěžovatelky, je pro nynější věc bez významu. Nyní přezkoumávaný rozsudek je ze dne 12. 5. 2011, s ním údajně rozporný rozsudek městského soudu čj. 10 Ca 61/2009 – 125 je ze dne 30. 5. 2011. Nelze tedy argumentovat právní jistotou stěžovatelek, která měla být tímto údajně rozporným rozhodováním porušena. Pro stěžovatelky údajně méně příznivá argumentace totiž časově o téměř tři týdny předchází argumentaci údajně příznivější. Ze stejného důvodu bylo proto nadbytečné přezkoumávat, zda oba rozsudky téhož soudu jsou vskutku navzájem rozporné. Předmětem nynějšího přezkumu je rozsudek ze dne 12. 5. 2011, citovaný v záhlaví tohoto rozsudku. Pro nyní posuzovanou věc je irelevantní, zda se snad (pokud vůbec) městský soud ve své pozdější judikatuře od svých právních závěrů odchýlil.

[32] Právě uvedený výklad je v plném souladu s judikaturou Ústavního soudu. Ta konstantně uvádí, že ke znakům právního státu neoddělitelně patří princip právní jistoty a z něj plynoucí princip ochrany oprávněné důvěry v právo, „*který jako stěžejní znak a předpoklad právního státu v sobě implikuje především efektivní ochranu práv všech právních subjektů ve stejných případech shodným způsobem a předvídatelnost postupu státu a jeho orgánů. Z postulátu oprávněné důvěry v daný právní řád a totožný postup orgánů veřejné moci ve skutkově a právně identických kauzách, kdy subjekty práv oprávněně očekávají, že v této důvěře nebudou zklamány, nevyplývá sice kategorická neměnnost výkladu či aplikace práva, nýbrž ten požadavek, aby tato změna byla s ohledem na konkrétní okolnosti, jako je kupř. objektivní vývoj společenských podmínek dotýkající se daných skutkových situací* [...], *předvídatelná, nebo případně nepředvídatelná změna výkladu v době jejího uskutečnění byla transparentně odůvodněna a opírala se o akceptovatelné racionální a objektivní důvody, které přirozeně reagují i na právní vývody předtím v rozhodovací praxi stran té které právní otázky uplatňované* [...]. *Pouze takto transparentně vyložené myšlenkové operace, odůvodňující divergentní postup nezávislého soudu, resp. soudce, vylučují, v rámci lidsky dostupných možností, libovůli při aplikaci práva*“ [nález ze dne 25. 1. 2005, sp. zn. III. ÚS 252/04, N 16/36 SbNU 173, na s. 181, „*Slovenské důchody III*“, obdobně např. nález sp. zn. IV. ÚS 690/01 ze dne 27. 3. 2003 (N 45/29 SbNU 417), resp. stěžovatelkami cit. nálezy sp. zn. II. ÚS 2070/07 ze dne 13. 12. 2007 (N 223/47 SbNU 935) a sp. zn. II. ÚS 862/10 ze dne 19. 5. 2010 (N 110/57 SbNU 403), bod 13]. Stručně řečeno, chráněna je důvěra účastníků v předchozí judikaturu; sankcionováno naopak nemůže být rozhodnutí, od něhož se později tentýž soud odchýlí (shodně též rozsudek NSS ze dne 12. 8. 2004, čj. 2 Afs 47/2004 - 83, publ. též pod č. 398/2004 Sb. NSS, právní věta č. II).

[33] V nyní posuzované věci jde navíc o (údajnou) nekonzistenci judikatury krajského soudu, resp. Městského soudu v Praze. Zatímco na úrovni Nejvyššího správního soudu je event. změna právního názoru podmíněna požadavkem předložit právní otázku rozšířenému senátu (§ 17 s. ř. s.). Sankcí zde je porušení ústavního práva na zákonného soudce (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Na úrovni soudů krajských takovýto požadavek chybí, což je ovšem zcela přiměřené povaze rozhodování těchto soudů. Jejich rozhodování, včetně jako rozhodování různých senátů téhož krajského soudu, sjednocuje Nejvyšší správní soud svým rozhodováním o kasačních stížnostech (§ 12 odst. 1 s. ř. s., pro význam sjednocování judikatury srov. v předchozím bodě cit. nález sp.

zn. II. ÚS 862/10, bod 18, srov. též rozsudek NSS ze dne 26. 8. 2009, čj. 1 As 39/2009 – 88, bod 20).

[34] Na tomto místě lze tedy shrnout, že Nejvyšší správní soud nyní posoudí správnost kasačními stížnostmi napadené argumentace městského soudu v nyní přezkoumávaném rozsudku, nikoliv v jakýchkoliv rozsudcích jiných.

[35] Co se týče správnosti závěru městského soudu v nyní přezkoumávaném rozsudku, Nejvyšší správní soud se plně přiklání k tam uvedenému závěru na s. 30 – 31, resp. na s. 25. S městským soudem lze především souhlasit v tom, že Corinthia Panorama v průběhu celého správního řízení opakovaně namítala nesplnění požadavků na denní osvětlení a proslunění, resp. jejich zhoršení nad stanovené limity nejen ve vztahu k pokojům pro hosty, ale i ve vztahu ke kancelářím hotelu Panorama. Současně opakovaně poukazovala na hrozící porušení pracovních podmínek zaměstnanců nedostatkem denního osvětlení v jejich kancelářích po realizaci stavby EPOQUE PANKRÁC – HOTEL. Stavební úřad v odůvodnění svého rozhodnutí na stranách 25 a 26 obecně vyjádřil důvody rozdílu posuzování požadavků na denní osvětlení a proslunění u bytových domů (obytných místností) a staveb pro ubytování včetně pokojů pro hotelové hosty. Ve vztahu ke kancelářím hotelu Panorama však ani stavební úřad, ani žalovaný vůbec nic neuvedli, přestože to Corinthia Panorama opakovaně činila předmětem kritiky v průběhu celého správního řízení, a opakovala to i ve svém odvolání. Ke splnění podmínek denního osvětlení a proslunění sousední stavby, ve vztahu k pracovištím hotelu Panorama, nic neuvádí ani stanoviska Hygienické stanice hl. m. Prahy, na která rozhodnutí žalovaného a stavebního úřadu odkazují. Tento právní názor městského soudu plně odpovídá obsahu obou správních rozhodnutí stejně jako obsahu správního spisu.

[36] Pokud zodpovězení určité významné otázky ve správních rozhodnutích absentovalo, nemohl tuto otázku v podstatě jako první posoudit teprve městský soud (srov. obecně k přezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu jako podmínce přezkumu rozhodnutí správním soudem ustálenou judikaturu počínaje již rozsudkem NSS ze dne 9. 6. 2004, čj. 5 A 157/2002 – 35, publ. pod č. 359/2004 Sb. NSS). I tato kasační námitka je tedy nedůvodná.

III.D.

Posouzení otázky hlukových a imisních limitů městským soudem

[37] Městský soud rovněž vyhověl žalobnímu bodu žalobce ad b), tedy Ateliéru pro životní prostředí, o překročení hlukových limitů. Podle městského soudu je nutno přihlédnout k tomu, že stavba má být umístěna do území, které je již za stávajícího stavu nadlimitně zatíženo. To platí, třebaže zjištěné hodnoty samotné stavby jako takové sice jednotlivě, samy o sobě, nevykazují nadlimitní či nepřípustné hodnoty. Tím popřel závěr stavebního úřadu, podle něhož samotné přitížení stávající situace v důsledku navrhovaného záměru stavby EPOQUE PANKRÁC – HOTEL je zanedbatelné (z akustické studie vyplývalo přitížení v určitých ref. bodech o 0,1 – 0,3 dB ve dne, v noci o 0,1 dB), čímž stávající situaci výrazně neovlivní.

[38] Obě stěžovatelky nesouhlasí se závěrem městského soudu, dle něhož by realizací stavby EPOQUE PANKRÁC – HOTEL byla překročena únosná zátěž území z hlediska hlukové zátěže. Z obsahu stanoviska Hygienické stanice hl. m. Prahy ani z obsahu vyjádření Ministerstva zdravotnictví nevyplývá, že by v důsledku záměru, umístění stavby EPOQUE PANKRÁC – HOTEL, byly porušeny právními předpisy stanovené limity hluku či emisí. Hygienická stanice pouze konstatovala, že dopravní zatíženost území bude do budoucna narůstat. Nárůst v důsledku provozu hotelu EPOQUE je jednoznačně vyhodnocen a je kompenzován úpravami na přilehlých fasádách stávajících objektů. Městský soud se ve svém rozhodnutí uchýlil k přílišnému formalismu a izolovanému zkoumání překročení hlukové zátěže. Situace by měla být zkoumána ve vzájemných vazbách a nikoliv jen izolovaně v rámci jediného faktoru, kterým je překročení hlukových limitů. Výstavbou hotelu může skutečně dojít k mírnému nárůstu hlukové zátěže, a to maximálně o 0,3 dB. Toto zanedbatelné překročení je však nutno zkoumat komplexně v kontrastu s opatřeními, jejichž účelem je právě potlačení těchto negativních vlivů hlukové zátěže.

[39] Dále stěžovatelky uvádí, že ve znění nařízení vlády č. 502/2000 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, je již v úvodním § 2 uvedeno, že pro *účely tohoto nařízení se rozumí nejvyšší přípustnou hodnotou hluku nebo vibrací hygienický limit, stanovený pro místa pobytu osob z hlediska ochrany jejich zdraví před nepříznivými účinky hluku nebo vibrací*. V později přijatém nařízení vlády č. 148/2006 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, které mj. ruší nařízení č. 502/2000 Sb., podobná formulace v úvodních ustanoveních již uvedena není. Tímto podle stěžovatelek zákonodárce naznačil odklon od přílišného formalismu.

[40] Ateliér pro životní prostředí s touto kasační námitkou nesouhlasí. Limity maximálního akustického tlaku, ale i limity znečišťujících látek z ovzduší jsou stanoveny s ohledem na dopady na lidské zdraví a ohrožování dalších živých organismů a složek prostředí. Zákon č. 17/1992 Sb., o životním prostředí, v § 11 jasně stanoví, že *území nesmí být zatěžováno lidskou činností nad míru únosného zatížení*. Podle navazujícího § 12 *přípustnou míru znečišťování životního prostředí určují mezní hodnoty stanovené zvláštními předpisy; tyto hodnoty se stanoví v souladu s dosaženým stavem poznání tak, aby nebylo ohrožováno zdraví lidí a aby nebyly ohrožovány další živé organismy a ostatní složky životního prostředí* (odst. 1). *Mezní hodnoty musejí být stanoveny s přihlédnutím k možnému kumulativnímu působení nebo spolupůsobení znečišťujících látek a činností* (odst. 2). Pokud soud logicky dovodil, že limity jsou tu proto, aby byly dodržovány, pak se jednoznačně opřel o zákon, nejen o jeho literu, ale i o sám smysl a účel zákonné regulace v této oblasti. Soud právem také dovodil, že byť jednotlivé záměry v daném území jednotlivě neznamenají samy o sobě nějaké kritické zhoršení stavu prostředí, pokud se umísťují do již nadlimitně zatíženého území, nezbývá, nežli je umísťovat při splnění dalších podmínek, jež povedou k podlimitní zátěži i se zhotoveným záměrem. Jinak dochází nutně k tomu, že každý developer prokazuje nevýznamné přitížení, jež samo o sobě je přijatelné, avšak v kontextu již existujícího nadlimitu i jen v důsledku sčítání jednotlivých „malých“ přitížení každým novým záměrem dochází ke zvyšování nadlimitní zátěže a jde o obdobu oné „salámové“ metody – nezákonné fragmentace širšího záměru v území. Proto se dlouhodobě na Pankrácké pláni volá po urbanistické studii nebo regulačním plánu, aby bylo území probráno jako celek. To se vinou správních orgánů a zájmových skupin

nestalo. Proto postupné přitěžování prostředí nakonec nutně vede k tomu, že bylo konstatováno nezákonné navyšování už beztak protiprávního stavu. Limity nejsou stanoveny pro zajímavost. Musejí být dodržovány. Metodou hodnocení zdravotních rizik lze zjišťovat pravděpodobnostní závislost četnosti nemocnosti rezidentů i četnost úmrtí z určitých příčin na výši zátěže území. Rezidenti nesmějí být pokusnými subjekty, na nichž se bude bez ohledu na zákon testovat, kolik developerského zisku stojí zničené zdraví a předčasná úmrtí.

[41] Občanské sdružení Pankrácká společnost a Sdružení Občanská iniciativa Pankráce se k námitce stěžovatelek rovněž obsáhle vyjádřila. Předně uvádí, že chybně byl procesem EIA přezkoumán jen záměr stavby EPOQUE PANKRÁC – HOTEL, nikoliv již Bytový dům EPOQUE, třebaže obě stavby sdílejí garážové prostory a jejich vliv na prostředí bude společný. Hygienické limity hluku byly v roce 2005 překročeny ve všech 18 výpočtových bodech pro den a noc s výjimkou jednoho jediného bodu pro den. Obdobné údaje vyplývají též z výhledové akustické situace pro rok 2008 a 2010. Je nepravdivé tvrzení stěžovatelek, že ve věci stavby EPOQUE PANKRÁC – HOTEL byla navržena opatření spočívající ve fasádních úpravách přilehlých nemovitostí, které dostatečně kompenzují negativní vlivy pronikání hluku. Ve skutečnosti nejsou navržena žádná protihluková opatření pro okolní zástavbu. Jsou navržena pouze pro objekty EPOQUE.

[42] Nejvyšší správní soud k tomu uvádí následující.

[43] Podle § 37 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (na věc aplikovatelný starý stavební zákon), stavební úřad v územním řízení *posoudí návrh především z hlediska péče o životní prostředí a potřeb požadovaného opatření v území a jeho důsledků; přezkoumá návrh a jeho soulad s podklady podle odstavce 1* [tj. územněplánovací dokumentací, resp. pokud není, jinými podklady opatřenými stavebním úřadem v rozsahu nezbytném pro územní rozhodnutí] *a předchozími rozhodnutími o území, posoudí, zda vyhovuje obecným technickým požadavkům na výstavbu* [...] *popřípadě předpisům, které stanoví podmínky hygienické, protipožární, bezpečnosti práce a technických zařízení, dopravní, ochrany přírody, péče o kulturní památky, ochrany zemědělského půdního fondu, lesního půdního fondu apod., pokud posouzení nepřísluší jiným orgánům*. Podle § 37 odst. 3 stavební úřad v územním řízení zajistil vzájemný soulad předložených stanovisek dotčených orgánů státní správy vyžadovaných zvláštními předpisy a posoudil vyjádření účastníků řízení a jejich námitky. S dotčenými orgány státní správy, jejichž rozhodnutí nebo opatření k podanému návrhu byla získána před oznámením zahájení územního řízení, omezil stavební úřad projednání návrhu podle míry, v jaké byly jejich požadavky splněny (k interpretaci § 37 srov. rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2008, čj. 1 As 68/2008 – 126, publ. pod č. 1786/2009 Sb. NSS, body 26 násl.). Z ustanovení § 1 odst. 1 nařízení vlády č. 502/2000 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, je patrné, že toto nařízení stanoví mj. *nejvyšší přípustné hodnoty hluku* pro chráněný venkovní prostor, chráněné vnitřní prostory staveb a chráněné venkovní prostory staveb. Cit. ustanovení jsou v souladu s premisou, že limity využití území představují hranice pro využití území, a to hranice zpravidla nepřekročitelné; jedním z limitů využití území je také hladina hluku (takto rozsudek ze dne 18. 7. 2006, čj. 1 Ao 1/2006 – 74). Zdejší soud plně souhlasí s vyjádřením Ateliéru, že limity jsou stanoveny právními předpisy proto, aby byly

dodržovány. Nejsou tedy jen nějakým doporučením, nebo dokonce jen nijak nesankcionovaným přáním zákonodárce.

[44] Jak vyplývá z judikatury zdejšího soudu, veřejnoprávní úprava ochrany před hlukem je na rozdíl od úpravy soukromoprávní vysoce formalizovaná, spojená s exaktními limity. Naproti tomu obtěžování hlukem ve smyslu ustanovení § 127 odst. 1 občanského zákoníku je v zásadě neurčitým právním pojmem bez měřitelných limitů (rozsudek ze dne 30. 3. 2006, čj. 8 As 2/2005 – 32, obdobně nález IV. ÚS 451/11 ze dne 11. 1. 2012, „*hluk na magistrále v Praze*“, bod 17). Není možné, aby správní úřady přistupovaly k závazným a přesně stanoveným veřejnoprávním limitům dle svého uvážení, ne-li dokonce svévolně.

[45] Závěr městského soudu lze stručně shrnout tak, že do území nadlimitně zatíženého hlukem nelze bez dalšího automaticky umísťovat stavby, které sice každá jednotlivě nepřitíží svým provozem dotčenému území nijak výrazně, ale v součtu jednotlivých případů znamenají postupné a významné přitěžování již nyní existující nadlimitní zátěži v území. S tímto závěrem, který slovy Ateliéru (srov. bod [40] shora) zamezuje „salámové“ metodě dalšího zatěžování území, se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje. Přírůstek hluku daný sumou všech do území umístěných staveb již zdaleka nevýznamný není; přitom každé jednotlivé územní řízení (a v návaznosti na to i soudní řízení) se vztahuje jen k jedné stavbě, která sama o sobě nepředstavuje významný příspěvek ke stávající hodnotě hluku. Na takovémto závěru nevidí zdejší soud nic protizákonného či, slovy obou stěžovatelek, „formalistického“. Právě naopak. Cit. závěr důsledně respektuje základní zásadu práva životního prostředí označovanou jako zásada přípustné míry znečišťování životního prostředí, podle níž území nesmí být zatěžováno lidskou činností nad míru únosného zatížení (§ 11 a § 12 zákona o životním prostředí, srov. k tomu bod [40] shora). Ostatně již z čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod vyplývá, že výkon vlastnického práva nesmí poškozovat lidské zdraví, přírodu a životní prostředí nad míru stanovenou zákonem.

[46] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že je-li řada staveb umísťovaná do území, v němž jsou hlukové limity překročeny, nelze argumentovat tím, že každá jednotlivá stavba představuje jen nevýznamný, byť měřitelný přírůstek již stávající hodnoty hluku.

[47] Námitky jsou proto nedůvodné.

[48] Stěžovatelky napadají rozsudek městského soudu též pro jeho závěr o překročení imisních limitů, které by byly v důsledku realizace stavby EPOQUE PANKRÁC – HOTEL, byť nepatrně, zvýšeny. Stěžovatelky odkazují na argumentaci cit. shora, v bodech [38] a [39]. Tyto námitky nemohou být úspěšné ze stejných důvodů, jaké byly rozvedeny v bodech [43] až [46]. Je-li řada staveb umísťovaná do území, v němž jsou limity imisí překročeny, nelze argumentovat tím, že provoz každé jednotlivé stavby je spojen jen s nevýznamným, byť měřitelným přírůstkem již stávající hodnoty imisí.

[49] Stěžovatelky ve vztahu k imisní zátěži navíc uvádí, že pro imisní zátěž je také důležitá skutečnost, že postupně dochází ke snižování imisní zátěže z provozu motorových vozidel, a to z důvodu používání nových technologií, které méně znečišťují životní prostředí. Pokud by v současné době došlo k minimálnímu porušení imisní zátěže

z důvodu stavby a provozu EPOQUE PANKRÁC – HOTEL, tato zátěž postupem času musí nepochybně klesat právě kvůli vyšší šetrnosti motorových vozidel k životnímu prostředí.

[50] K této námitce Nejvyšší správní soud jen stručně uvádí, že rozhodující pro územní řízení je aktuální situace na Pankrácké pláni, nikoliv nejistý a neurčitý vývoj v oblasti zlepšování automobilových technologií v budoucnu.

[51] I poslední námitky jsou proto nedůvodné.

IV.
Závěr a náklady řízení

[52] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnosti nejsou důvodné, a proto je dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Soud přitom neshledal žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez návrhu (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[53] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelky nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměly úspěch. Žalovanému nevznikly v průběhu řízení žádné náklady, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[54] Žalobkyně ad a) i žalobce ad b) mají proti každé neúspěšné stěžovatelce právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasačních stížnostech důvodně vynaložili. Oběma žalobcům takové náklady vznikly v podobě nákladů na právní zastoupení advokátem, a ve vztahu ke každé stěžovatelce 1x 2100 Kč za jeden úkon právní služby (písemné podání soudu – vyjádření ke kasační stížnosti) a dále 1x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 1, 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, celkem 2400 Kč vůči každé stěžovatelce. Protože zástupce žalobkyně ad a) je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona o dani z přidané hodnoty činí 456 Kč. Celková výše náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti, na kterou vznikl nárok žalobkyni ad a), tedy činí 2856 Kč.

[55] Osobám zúčastněným na řízení ad 3) a 4), tedy Občanskému sdružení Pankrácká společnost a Sdružení Občanská iniciativa Pankráce, nebyla soudem uložena žádná povinnost; soud jim proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 5 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2012

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu